

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

V. évfolyam, 21. szám

2015. október 26.

186 500

Szép kerek szám. Ha mögé teszünk egy rövidítést (Ft) sok ember elégedetten bólintana. Biztos vagyok benne, hogy ez a 186 500 Ft havonta sok-sok gondot levonne a vállukról. Sajnos sok olyan családot ismerek, akiknek a havi összbevételük meg sem közelíti ezt a kerek számot. Sok olyan vasutas kollégát ismerek, akinek a felesége keresetével együtt se jár még a környékén sem a havi bevételük.

Most megint megvádolhatnak azzal, hogy mások zsebében turkálók, holott csak arról van szó, hogy a híradásokban közre adták, ennyi albérlési támogatást kap egy parlamenti képviselő, ha nem budapesti (természetesen havonta). Igaz, már az ókori Görögországban is kaptak napidíjat a választott tisztségviselők, de csak annyit, hogy ne érje őket kár azért, mert a közért munkálkodnak. Ez rendjén volna ma is, csak hát az arányok! Az ókori Athénban a Bullé tagjainak az Agorán kellett tartózkodniuk, hogy a polgárok bármikor hozzájuk fordulhassanak ügyes-bajos gondjaikkal, és minél hamarabb elrendeződhessenek a dolgok. Ezzel szemben a mi „képviselőinket” a családtagjaikon kívül talán csak a szomszédjaik látják néha, mi még a tv-ben sem, mert a parlamenti padsorok szinte állandóan üresek. Mindezért cserébe rendes fizetést vágnak zsebre, hozzá még mindenféle pótlékot és egyéb költségterítést.

Nem igazán vagyok otthon a budapesti ingatlanpiacon, de azért tudom, hogy 60-70 ezerért már normális albérltet lehet kapni. Szívem szerint azt mondanám, ha már valaki kap közlekedési költségterítést, annak ne béreljenek lakást. Főleg ne olyan áron, amennyiből fatornyos kis falumban két szegénysorú családnak kell havonta megélnie.

Mondhatnánk, ez bagatell dolog a többi nagy sumákság mellett, de minden nagy az aprókból áll össze, és ha egy-két kicsi elvesz a nagyból a megfelelő helyről, lehet, a nagy magától összeomlik.

Márta István

RCH Hírek

Az elmúlt hét sem hozott előrelépést az RCH-nál folyó bértárgyalásokon. Továbbra is tartja a munkáltató a 0,31 százalékot, a szakszervezetek pedig kifejtették részletes álláspontjaikat arról, hogy kinél mi élvez prioritást. Mivel egymással nem egyeztetett a munkavállalói oldal, így egyes esetekben jelentős eltérések is vannak. Például, hogy az alapbéremelés egy összegű vagy százalékos legyen, illetve mennyivel emelkedjen a nyugdíjpénztári tagdíj támogatás a munkáltatói oldalról. Van szakszervezet, amely a VBKJ-t szeretné alapbéresíteni, mert nem lát benne perspektívát. A kívánságlistán a VSZ és a VDSZSZ közel áll egymáshoz. Folytatás 26-án, tehát ma.

Zubály Bertalan

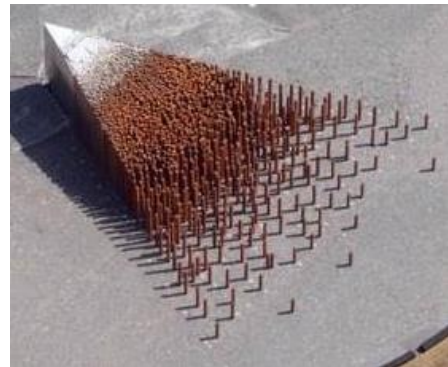
Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Forradalom helyett

Kedvenc vesszőparipáim egyike – nyugi, van több is – miszerint múltunk meghatározza jövőnket. A múltunkat pedig a gyökereink, elődeink tettei. Nyilván jelenünket is befolyásolják, de az múló pillanat csupán, lehetőség selejtezni a múltból, és alapozni a jövőt. Netán tervezni, de az már komoly dolog, és fenn áll a veszélye, hogy beleéljük magunkat, aztán jön a kopp. Szóval inkább éljük a jelent és alapozzuk azt a jövőt mindazzal, ami megúsza a selejtes polcot. Például ötvenhat történetével, mert bárhogya is nézzük, ilyen lehetőségünk márciusban lesz ismét, feltéve, hogy nem halványul jobban, mint az idei október.

Ha sikerült jól eltalálni, mi az emlékezésre érdemes, maradandó abból a töménytelen emlékből, ami ránk szakad néha, máris sínen vagyunk ahhoz, hogy jól alapozzunk. Főleg, ha igyekszünk nem felejteni azon régiségeket, amelyek segíthetik jövőnket. A múlt ilyesfajta részeiből lehetnek a hagyományok, és amikor azokat néha leporoljuk, máris hagyományokat ápolgatunk. Természetesen jó néhány pillanat van múltunkban és elődeink múltjában, melyek mégoly szépek és előremutatóak, akkor sem teregetjük ki. Am néhány olyan is akad, melyek másoknak is tanulsággul szolgálhatnak, sőt, büszkéek lehetünk a régiekre, akár egykori önmagunkra még akkor is, ha mára leszoktunk a forradalmakról.

A régi hagyományok életben tartása segíthetnek abban is, hogy összeverődjünk közös céljaink elérésére, mert együtt könnyebb, de még kellemesebb is. Természetesen mindez korántsem jelenthet múltba merengést, inkább a múlt, a régi tapasztalatokra, mint példákra való hivatkozást. És időnként annak kitergetését, amit tiszteletre, sőt, követésre méltónak találunk. Vagy akit sokra becsülünk egykori tettei okán. Bárkit és bármit, ami előreviszi szűkebb-tágabb közösségeinket, benne az egyént, bennünket. És különböző szinteken, mert a nemzeti hagyományok mellett léteznek a legalább olyan fontos helyi példák, akár szervezetek, mint a Vasutasok Szakszervezetének hagyományai.

Talán legrégebbi hagyományunk havi lapunk, a Magyar Vasutas, mely 1904. április közepén jelent meg először. Ha megtartja komolyságát formailag, tartalmilag és rendszerességében, fontos tájékoztatói lehetősége marad a tagságnak. Kis kutakodással találhatnánk elfeledett hagyományokat, illetve vannak újabb keletűek, mint a különböző szintű sportnapok, melyek fontos színterei a közösségi létnek, személyes találkozásoknak. Vannak területi, helyi hagyományok is, hol az emlékezés, hol a szórakozás, de kimondatlanul is a közösségépítés szándékával, mint például a „kis-Vasutasnapok”. De kár

volna kihagyni a csaknem húsz éves Vasutas Fialatok Nyári Találkozóját, vagy szakszervezetünk ismét rangossá lett születésnapi ünnepségét, mely jó alkalom a kitüntetések átadására is.

Néha egyik-másik hagyomány halványul kicsit, már csak azért is, mert nem jó, ha túl sok van, meg aztán nem csak az idő halad, mi is változunk. Addig nincs baj, amíg senki nem akarja megszakítani a sort, mert amíg ezek működnek, addig lesznek tradicionális, de élő vasutas közösségek. A lényeg, hogy ne megszokásból legyünk hagyományőrök, mert akkor előbb-utóbb elfeledjük, miért is verődünk össze, és eljön annak is az ideje, amikor már össze sem verődünk.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Helyi hírek röviden

Nyugdíjas Szervezet

A VSZ ONYSZ Záhony Terület Nyugdíjas Szervezete az elmúlt hét szerdáján tartotta az éves Küldöttgyűlését, melyen több mint 120 nyugdíjas tag vett részt. A küldötttervezetlet a záhonyi Árpád Vezér Zenei Általános Iskola tanulójának műsorával kezdődött, majd Kódsi Józsefné alapszervezeti elnök, Területi Képviselő vezető számolt be az elmúlt év munkájáról, végül Pecze Ervinné a 2015-ös év gazdasági munkáját értékelte. Az Idősek Világnapja alkalmából Takács Ede csomóponti vezető is köszöntötte a nyugdíjasokat.

Már hagyománnyá vált az alapszervezetnél, hogy külön köszöntik azokat a tagtársakat, akik adott évben 80. illetve 90. életévüket ünnepelték. Az idén sem volt ez másként, szerdán huszonhárom 80 éves, és egy kilencven éves nyugdíjasnak járt a gratuláció.

S ha már a köszöntéseknél tartunk, a nyugdíjas alapszervezet, illetve a Területi Képviselő hivatalosan is elköszönt Csáki Jenőnével, Gizikével, aki több mint húsz évig volt vezető tisztségviselője a két szervezetnek. De az ONYSZ nevében Győri István ügyvezető is megköszönte áldozatos munkáját egy ajándékosárral.

Területi Képviselőnk, melyet Dajka Sándor képviselt a Küldöttgyűlésen, ezután is megad minden tőlünk telhető segítséget nyugdíjas tagjainknak, és jó egészséget, további eredményes mozgalmi munkát kívánunk nekik.

HUMORSAROK

DOKILICIT

Egy orosz meg egy amerikai orvos beszélgetnek, próbálják egymás teljesítményét túllicitálni. Azt mondja az orosz: Kolléga, az én anyám a kolhozban dolgozott, amikor belefröccsent a szemébe a sav. Lementem a Volgára, kifogtam egy halat és annak szemeit beültettem az anyámnak. Azóta Vlagyivosztokból is felismer. Igen? – mondja az amerikai – Az én öcsém a vasútnál dolgozott, de levágta mindkét lábát a vonat. Kimentem az erdőbe, lőttem egy zergét, a lábait pedig beültettem az öcsémnek. Azóta hét métert ugrik magasba. Persze, persze, de ki látta azt? – kérdi az orosz.

– Az a halszemű anyád!!!

ÉDES NYALAKODÁS

Három hajótörött úszik a tengerben. Egyszer csak meglátnak egy hajót, örülve a megmenekülésnek, odaúsznak. De a hajón apácák vannak, akik csak úgy engedik fel őket, ha levághatják a nemi szervüket. Az egyik már nem bírja tovább, felszáll a hajóra, majd kis idő múlva egy rövid ordítás hallatszik. Telik, múlik az idő, és második is elfárad. Ő is felkéredzkedik, majd hosszú fájdalmas sikoltás hallatszik. Lassan a harmadik is felmegy a hajóra. Sajnos a maga nemi szervét is el kell távolítani – mondja az egyik apáca. Rendben van, de volna egy kérdésem: Miért ordított rövidet az első, és miért hosszabbat a második?

– Megkérdeztük, hogy mi a foglalkozásuk. Az első ács volt, neki baltával csaptuk le. A második asztalos, neki legyalultuk.

Erre a férfi elkezd vigyorogni. Hát maga meg minek örül annyira? – kérdezi az apáca.

– Én cukrász vagyok, mire elszopogatják, csak kikötünk valahol...

Balogh Attila